(గత సంచిక తరువాయి)

"ఎలా సాగుతుంది నీ సహజీవనం?"

వసుధతో బాటు నడుస్తూ అడిగింది రచిత.

"ఇల్లు సెటప్ అయిపోయింది. కొత్తలో అంతా థ్రిల్లింగ్‌గానే వుంటుందిగా" చిలిపిగా నవ్వుతూ అంది వసుధ.

ఐడీలు స్కాన్ చేసి ఆఫీసులోకి అడుగుపెడుతూనే, బ్లాక్ కలర్ సూట్‌లో హడావుడిగా ఛాంబర్‌లోకి వెళుతున్న అభీ కనిపించాడు. అతని పక్కనే సెక్రటరీ సియానా కూడా ఉన్నారు. ఎప్పుడూ స్టైలిష్ ఐకాన్‌లా కనిపించే సియానా, పక్కా ప్రొఫెషనల్‌గా డ్రస్ చేసుకుని వచ్చింది.

పాయింటెడ్ హైహీల్స్‌కి బదులుగా, బ్లాక్ కలర్ పాలిష్‌తో తళతళలాడుతున్న షూస్, అదే కలర్ స్కర్ట్, డిజైనర్ టాప్‌కి బదులుగా వైట్‌షర్ట్, దానిమీద బ్లాక్ కలర్ బ్లేజర్ వేసుకుని వుంది.

అభీకి కాస్త వెనకాలగా నడుస్తూ వుంటే, అతని కన్నా నాలుగైదు, అంగుళాలు మాత్రమే తక్కువ వున్నట్టు తెలుస్తుంది ఆమె ఎత్తు.

"మాచింగ్ డ్రస్సులలో, పర్ఫెక్ట్ హైట్స్‌తో చూడడానికి ముచ్చటగా వున్నారు కదూ.." వసుధ మామూలుగా అంది.

రచితకి మనసులో ముల్లు గుచ్చుకున్నట్టయ్యింది.

"అవును"

ఫీలింగ్స్ బయటపడకుండా జాగ్రత్తపడుతూ అంది.

"ఇప్పుడు పి.కె గ్రూప్స్‌కి ఛైర్మన్ అభినవ్.. తెలుసా? C.E.O రాజారావ్‌ని పీకెయ్యడంతో ఈయన హేండ్ వుందనుకుంటున్నారు. రాజారావ్ ప్లేస్‌లో ఒక యంగ్‌ఛాప్‌ని పెట్టాడుట."

వింటున్నట్టు మౌనంగా తలాడించింది రచిత.

"సియానాని ట్రెయిన్ చేసే విషయంలో, కాబోయే భర్తగా అభీనే బాధ్యతలు స్వీకరించాడుట. మన సాఫ్ట్‌వేర్ వింగ్ మీద అతనికి స్పెషల్ ఫోకస్ వుందని చెప్పుకుంటున్నారు.

ఆ లేడీ వేరే విషయాల్లో ట్రైనింగ్ అయిపోయింది. ఇక బిజినెస్ మాత్రమే మిగిలివుంది.." కొంటెగా నవ్వుతూ అంది.

రచిత గొంతుకేదో అడ్డుపడ్డట్టయ్యింది. కళ్ళలో గిర్రున నీళ్ళు తిరిగాయి. వసుధ వైపు చూడకుండా గబగబా నడుచుకుంటూ తన క్యూబికల్‌కి వెళ్ళింది.

లాప్‌టాప్ స్క్రీన్ వంక, నిస్తేజంగా చూస్తూ కూర్చుంది. అలా ఎంతసేపు వుందో తెలియదు.. వెనకాలగా బూట్ల చప్పుడు వినిపించింది. క్షణకాలంపాటు వెనకాల ఎవరో నిలబట్టనిపించి, వెనక్కి తిరిగి చూసింది. రచిత చూసే లోపలే వెళ్ళిపోయినట్టున్నారు. బ్లాక్ కలర్ సూట్ వేసుకున్న వ్యక్తి అని మాత్రం గుర్తించగలిగింది.

లంచ్ టైంలో సారంగ్ కనిపించాడు.

విచారంలో ఉన్న రచిత మరింతగా ముడుచుకుపోయింది.

"ప్లీజ్.. నిన్ను యిబ్బంది పెట్టాలని రాలేదు. కొంచెం మామూలుగా వుండు" అభ్యర్థించాడు.

ఆమె బలవంతంగా నవ్వే ప్రయత్నం చేసింది.

"అప్రయిజల్ రిపోర్ట్స్ పూర్తయ్యాయి. కొత్త మేనేజ్‌మెంట్... బోనస్‌లు, హైక్‌లు ఎంత యిస్తుందో.. చాలా ఎగ్జయిటింగ్‌గా వుంది." ఉత్సాహంగా చెప్పాడు.

"ఇల్లు కొనడానికి, ఆ డబ్బు ఉపయోగించేట్టయితే ఎంతో సంతోషంగా వుండేది. కానీ, ఆ ఆశ లేదు." రచిత బరువుగా నిట్టూర్చింది.

"సారీ.. నువ్వేదో మూడవుట్‌లో ఉన్నట్టున్నావు. మళ్ళీ కలుస్తాను." నీరసంగా ఉన్న రచిత మొహం చూసి, వెళ్ళిపోయాడతను.

క్యూబికల్‌లోకి వస్తూనే, లాప్‌టాప్ పక్కన ఒక వైట్‌పేపర్ రెపరెపలాడుతూ కనిపించింది.

రచిత ఆసక్తిగా దాన్ని చేతిలోకి తీసుకుంది, హ్యూమన్ రిసోర్స్ మేనేజర్ నుంచి ఆ లెటర్.

"మీ క్యూబికల్‌ని మిగతా వాటిలాగే మామూలుగా వుంచవలసింది. ఆఫీస్ యొక్క యింటీరియర్‌కి భిన్నంగా ఉండరాదు." అని లెటర్ సారాంశం.

ఆ కాగితం చదువుతూనే విస్తుపోయింది రచిత.

"ఇన్నాళ్ళుగా పట్టించుకోనివారు, యిప్పుడు హఠాత్తుగా నోటీస్ యివ్వడం ఏమిటో" అనుకుంటూ.

ఒక్కొక్కటే తీసి సర్దడం మొదలుపెట్టింది.

గణపతి విగ్రహం, ముచ్చటపడి తెచ్చుకున్న ఫ్లవర్ వాజ్‌లు అన్నీ ఒక పేపర్ బ్యాగ్‌లో పెట్టింది. చిన్న చిన్న పూసలదండలు లాంటివి జిప్‌లాక్‌లో వేసి డ్రాలో పడేసింది.

టీం మేట్స్, కొలీగ్స్ రచిత క్యూబికల్ సాదాసీదాగా కనిపించడం చూసి, ఒక్క క్షణం ఆగి, విచిత్రంగా చూసి వెళ్ళారు.

"నీ క్యూబికల్ నీలాగే, ప్రత్యేకంగా వుండేది. ఎందుకిలా చేశావే?" అని అడిగినవారికి సమాధానంగా చిన్నగా నవ్వింది.

"తను పెద్ద స్పెషల్ అని బోడి ఫీలింగ్. తిక్క కుదిరింది" యిద్దరు లేడీ కొలీగ్స్ గుసగుసలాడుకుని నవ్వడం కూడా రచిత చెవిన పడింది. దేనికీ స్పందించలేదామె.

మాలతి ఫోన్ చేసింది.

"సుదీప్ కోచింగ్ సెంటర్లో చేరతానంటున్నాడు. పాతికవేలు సర్దగలవా? " అంటూ..

"చూస్తాను పిన్నీ" చెప్పి ఫోన్ పెట్టేసింది.

"బంధాల్ని అవసరాల కోసం అందంగా అల్లుతారు కొందరు." వద్దనుకున్నా మనసు భారంగా అయ్యింది.

నాలుగ్గంటలకల్లా ఆఫీసులో అందరూ ఎదురుచూస్తున్న అప్రైజల్స్ వచ్చాయి.

రచితకి బోనస్, హైక్‌తో బాటు సీనియర్ సాఫ్ట్‌వేర్ యింజనీర్‌గా ప్రమోషన్ కూడా వచ్చింది.

"రచిత పార్టీ యివ్వవలసిందే" సాత్విక్, వసూ గొడవ చేశారు. సారంగ్ కూడా వాళ్ళతో కలిశాడు.

శుక్రవారం కావడంతో ఆఫీసు కోలాహలంగా వుంది. లాభాలు పొందిన వాళ్ళు నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ వుంటే, ఆశించిన రీతిలో అభివృద్ధి రానివాళ్ళు సీరియస్‌గా వున్నారు.

కబుర్లు చెప్పుకుంటూ సరదాగా నవ్వుతూ మెట్లు దిగివస్తున్నారు రచిత, ఆమెతో బాటు వసూ, సాత్విక్, సారంగ్‌లు.

కారు పార్కింగ్ దగ్గర సియానా నిలబడి ఎవరికోసమో ఎదురుచూస్తూ కనిపించింది. సాధారణంగా, అంత పెద్ద స్థాయిలో ఉన్నవాళ్ళు తరుచుగా ఆఫీసుల్లో కనబడరు. ఒకవేళ వచ్చినా చుట్టూ నలుగురైదుగురు మనుష్యులు ఎప్పుడూ వుంటారు.

అలాంటిది సియానా వరుసగా రెండురోజులు ఆఫీసు దగ్గర కనిపించడం విచిత్రమే.

చేతిలో సెల్‌ఫోన్‌లోకి చూస్తూ, ఒక్కసారిగా తల ఎత్తి తనవైపే తీక్షణంగా చూస్తున్నట్టు అనిపించింది రచితకి.

ఆమెను చూసి పలకరింపుగా చిరునవ్వు నవ్వింది.

సియానా నిర్లక్ష్యంగా రచితవైపు చూసి చూపు మరల్చుకుంది. క్షణం పాటు ఆమె కళ్ళల్లో ద్వేషాన్నీ, అసూయనీ చూడగలిగింది రచిత.

నేను చూసింది నిజమా? భ్రమా? అనుకుంటుండగానే, బ్లాక్ లిమోసిన్ కారు వచ్చి ఆగింది. డ్రైవింగ్ సీటులో అభీ కూర్చుని ఉన్నాడు.

రచితను చూస్తూనే చెయ్యి వూపాడు.

ముందు జరిగిన సంఘటనలు, సియానాతో అభీని చూడగానే బాధపడ్డ విషయం గుర్తొచ్చి రచిత ముడుచుకుపోయింది.

"ఏయ్.. నిన్నే పలకరిస్తున్నాడు. బాస్. మరి మర్యాదగా వుండు" వసూ భుజం మీద గిల్లడంతో రచితలో వివేకం మేల్కొంది. మనసు దహించుకుపోతూనే నెమ్మదిగా అటువైపుకి వెళ్ళింది.

"హే.. సియా. నేను చెప్పానే రచిత అని తనే"

కారు సీటులో నుంచి దిగకుండానే అన్నాడు.

"ఓ... రచితా..."

ఈసారి తప్పనిసరిగా పలకరించింది. ఆమె నవ్వులో అపహాస్యం.

"హలో" అంటూ మర్యాదగా చేయి ముందుకు చాపింది రచిత.

అది గమనించనట్టే ఫోన్‌లో తలదూర్చింది సియానా.

రచితకి అక్కడ అలాగే నిలబడడం యిబ్బందిగా తోచింది.

ఆ పరిస్థితిని ఎక్కువసేపు కొనసాగించకుండా "లెట్స్..గో అభీ. అర్జంటుగా యింటికి వెళ్ళాలి" అని కారు ఎక్కడం, వెంటనే కారు రయ్యిన దూసుకువెళ్ళిపోవడం. రెప్పపాటులో జరిగాయి.

వెళ్ళిపోతున్న వాళ్ళకి చేతులూపాలా? వంగి, దణ్ణాలు పెట్టాలా? ఒక్క నిముషం మర్యాద కోసం అన్నా అంతస్థు దిగి పలకరించలేకపోయారు. రచితకి తనొక పెద్ద ఫూల్‌లాగా అనిపించింది.

"అంత పెద్దవాళ్ళకి ఆ మాత్రం వుంటుందిలే. నువ్వు రా!" వసుధ చేయిపట్టి లాగడంతో అక్కడనుంచి కదిలింది రచిత.

రాత్రి ఎనిమిది గంటల సమయం. లిమోసిన్ కారు వచ్చి నేరుగా హరిప్రసాద్ యింటిముందు ఆగింది. వాచ్‌మన్ పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి గేటు తీశాడు.

డ్రైవ్‌వేలో నుంచి కారు నేరుగా పోర్టికోలో ఆగింది. ముందు సీటులో కూర్చున్న సియానా, కారు డోరు తీయబోతూ ఒక్క క్షణం ఆగింది.

"థాంక్యూ అభీ. నిజంగా నాకు బిజినెస్ వ్యవహారాలంటే యిప్పుడు యింట్రస్ట్ కలిగింది. అంతా నీ వల్లే" నాజూకైన చేతిని అతని చేతిమీద తాకిస్తూ అంది.

"యిప్పుడు అంటున్నావ్. యింతకు ముందు లేదా?"

"ఊహూ!" మూతిని అందంగా బిగించి తల అడ్డంగా తిప్పింది. "నీ బలవంతం మీద యివన్నీ నేర్చుకోవడానికి ఒప్పుకున్నాను. యాఁ..కానీ, థింగ్స్ ఆర్ నాట్ యాజ్ బాడ్ యాజ్ దె లుక్! యిదివరకు నా ప్రపంచం, డాడీ ప్రపంచం పూర్తి భిన్నంగా వుండేది. ఇప్పుడు నేనూ, డాడీ బిజినెస్ విషయాలు డిస్కస్ చేసుకుంటున్నాము. ఆయనలో కూడా చాలా మార్పు వచ్చింది. చాలా థాంక్స్ బావా" ఆర్ద్రతతో ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు నిండాయి.

"ప్లీజ్. సియా యిదేమంత పెద్ద విషయం కాదు, రేపు నందగోపాల్‌తో మీటింగ్ వుంది. నైన్‌కల్లా రెడీగా వుండు. ఓ.కే.నా" అంటూ ఆమె చేతి నుంచి చేయి విడిపించుకుని బయలుదేరడానికి సిద్ధంగా స్టీరింగ్ పట్టుకున్నాడు.

"ఈ పూట యిక్కడే డిన్నర్ చేసి వెళ్ళు. ప్లీజ్. అత్తయ్యని కూడా యిక్కడికే రమ్మంటాను." పక్కకి జరిగి రెండు చేతుల్ని అభీ మెడ చుట్టూ పెనవేసి గోముగా అడిగింది.

"ప్లీజ్.. సియా.. యిప్పుడు కాదు" ఆమె చేతుల్ని విడిపించుకుంటూ అన్నాడు.

ఆమె మొహం తిరస్కారంతో చిన్నబోయింది.

"ఈ మధ్య నువ్వు యిదివరకులా వుండడంలేదు. నాకు దూరంగా వుంటున్నావు. మే ఐ నో ద రీజన్? నాన్నకీ, నీకు జరిగిన గొడవ మాత్రమే యిందుకు కారణమా? లేక..?" కనుబొమ్మలు పైకి ఎత్తుతూ అర్థోక్తిగా అడిగింది.

"నీ క్వశ్చన్‌కి ఆన్సర్ త్వరలోనే చెబుతాను. యిప్పుడు మాత్రం కాదు. సారీ" స్థిరంగా చెప్పడంతో, కోపంగా కారు దిగి ధన్‌మని డోర్ వేసింది.

తన వెనకాలే కారు దిగి బతిమాలుకుంటాడని అనుకుంటే, నిర్లక్ష్యంగా తన మానాన వెళ్ళిపోవడంతో, ఆమె మొహంలో రంగులు మారాయి.

తొమ్మిది గంటలకల్లా ఆఫీసుకి వచ్చి, మెయిల్స్ ఓపెన్ చేస్తూనే షాక్ తింది రచిత.

వెంటనే, సారంగ్‌కి మెసేజ్ పెట్టింది. పది నిమిషాలు దాటినా రిప్లై రాలేదు.

"నన్ను సారంగ్ టీంలో నుంచి తీసి మెయిన్‌టెనెన్స్‌లో వేశారు. అప్రైజల్ బాగానే వచ్చింది. అయినా, యిలా ఎందుకు జరిగిందో అర్థం కాలేదు." కాఫీ మెషీన్ దగ్గర వసుధతో అంది.

"ఎందుకంత కంగారు పడుతున్నావు? చిన్నగా మళ్ళీ డెవలప్‌మెంట్‌లోకి రావచ్చులే" కూల్‌గా అంది వసు.

"ఈ టైంలో కెరీర్‌ని బిల్డ్ చేసుకోకపోతే ఎలా చెప్పు? ఆస్తులన్నీ కరిగిపోయాయి. ఉన్నది కెరీర్ ఒక్కటే. సారంగ్ టీంలో వుంటే టెక్నికల్‌గా మంచి వాల్యూ వుంటుంది అని ఆశపడ్డాను.."

"ఒకవేళ, మ్యారేజ్ విషయంగా నువ్వు రెస్పాండ్ అవడం లేదని సారంగే ఏమైనా చేశాడంటావా?"

"ఛ.ఛ. అతను అలాంటివాడు కాడు" నమ్మకంగా చెప్పింది. యింతలో సెల్‌ఫోన్ రింగవ్వడంతో "ఒక్క నిముషం" అంటూ ఫోన్ లిఫ్ట్ చేసింది.

అవతలి నుంచి విషయం తెలుసుకున్న రచిత మొహంలో రంగులు మారాయి.

"ఏమిటి అలా అయ్యావ్? ఎవరు ఫోన్?" ఆతృతగా అడిగింది వసు.

"ఇంటి ఓనర్ యూ.ఎస్ నుంచి. వాళ్ళు వెనక్కి వస్తున్నారట. రెండు నెలల్లో యిల్లు ఖాళీ చేయమంటున్నారు" అంది విచారంగా.

"అవునే నిన్న నాకు ఫోన్ చేసి, నీ నంబర్ అడిగి తీసుకున్నాడు. ఆ విషయం చెబుదామనే వచ్చానిక్కడికి" చెప్పింది వసూ.

"ఎనీహౌ మనం చేయగలిగిందేముందీ?" భారంగా నిట్టూరుస్తూ అంది రచిత.

"రచీ.. ఏమైంది నీకు? ఈ మధ్య బాగా గమనిస్తున్నాను. ప్రతి చిన్న విషయానికీ డీలా పడిపోతున్నావు. యిది వరకులా చురుగ్గా, ఉత్సాహంగా ఉండడంలేదు."

రచితకి అన్ని సంగతులు తిరిగి కళ్ళముందు కదిలాయి. తండ్రి తిరిగి తన లైఫ్‌లోకి రావడం, ఫైనాన్షియల్ రెస్పాన్సిబిలిటీస్, మాలతి ప్రవర్తన, ఆఫీసులో ఎదురు దెబ్బలు, దుర్గాపురంలో యిల్లు అందినట్టే అంది చేజారిపోవడం, అన్నిటికన్నా ముఖ్యంగా అభీ యింకొకరికి కాబోయే భర్త అని తెలిసి కూడా ప్రేమించడం. అతను దాన్ని అలుసుగా తీసుకుని, ఆశలు రేపి, అవతలకి విదిలించేయడం – ఆలోచిస్తూనే రచిత కళ్ళవెంట నీళ్ళు తిరిగాయి.

"రచీ.. ఆర్యూ.. ఓ.కె?" భుజాలు కుదుపుతూ అడిగింది వసూ.

ఏమీ లేదన్నట్టు కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకుంది.

"ఊరికే పరధ్యానంగా వుంటున్నావు. ప్రతి చిన్న విషయానికీ డిసప్పాయింట్ అవుతున్నావు. దుర్గాపురం యిల్లు చేజారిపోయినప్పటి నుంచి నీ వాలకం మారిపోయింది. నా మాట విని రెండు రోజులు సెలవు పెట్టి రెస్ట్ తీసుకో" సలహా యిచ్చింది.

"వద్దులే.. యింట్లో అస్సలు కూర్చోలేను. ఆలోచనలతో పిచ్చెత్తి పోతుంది. దానికన్నా, ఆఫీసులో అయితే, పనిచేస్తూ మర్చిపోవడానికి ప్రయత్నించవచ్చు"

"అదీ నిజమే.." ఆమోదిస్తున్నట్టుగా తలాడించింది.

ఆఫీసు ఎంట్రన్స్‌లోకి అడుగుపెడుతుండగా హఠాత్తుగా వినిపించిన పిలుపుకి తలపైకెత్తి చూసింది రచిత.

"హలో.. రచిత అంటే నువ్వే కదూ!?" సియానా నవ్వుతూ అంది.

ఆశ్చర్యంతో రచితకి నోటమాట రాలేదు.

ఆ స్థితినుంచి ఆమె తేరుకునే లోపే "హావ్ ఎ గుడ్ డే !" అని ఓ మాదిరిగా నవ్వి, గబగబా అక్కడనుండి కదిలింది. ఆఫీసులో తెలిసినవాళ్ళు, విచిత్రంగా చూస్తుండడంతో రచితకి అనుమానం వచ్చింది. ఏమైనా తేడాగా వుందేమోనని, బట్టలు, మొహమూ ఒకసారి సరిచూసుకుంది కూడా.

మధ్యాహ్నం లంచ్ టైంలో మేనేజర్ వచ్చి చెప్పాడు.

"సారీ.. రచితా.. ఈ సారి ఫైరింగ్ లిస్ట్‌లో నీ పేరు వుంది. మన టీంలో ఎక్కువ శాలరీ డ్రా చేసే సీనియర్ సాఫ్ట్‌వేర్ యింజనీర్‌గా నిన్నే తొలగించాల్సి వచ్చింది."

రచిత క్షణంపాటు శిలాప్రతిమలా అయిపోయింది.

"సార్.. కానీ నేను సీనియర్ సాఫ్ట్‌వేర్ యింజనీర్‌గా ప్రమోట్ అయ్యి యిరవై రోజులు కూడా కాలేదు. నేను ఒక్క నెల శాలరీ కూడా తీసుకోలేదు. ఇంతకంటే, నాకు ప్రమోషన్ యివ్వకపోయినా నా జాబ్ వుండేది కదా" బాధపడుతూ అడిగింది.

"సారీ.. అమ్మా. యివన్నీ పైనుంచి వచ్చిన డెసిషన్స్. నేనేమీ చేయలేను. కావాలంటే, నీకు మంచి ఫీడ్ బ్యాక్ మాత్రం యివ్వగలను.. అంతే" చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

రచితకి పర్సనల్ లోన్ పదిలక్షలు కళ్ళముందు కనిపించింది. నిస్సత్తువగా ఛైర్‌లో కూలబడింది.

అప్పుడే సారంగ్ వచ్చాడు.

"నాకూ తెలిసింది, నీ జాబ్ పోయిందని, బహుశా, యిక రెండు వారాల తర్వాత కనిపించవేమో కదా!" అన్నాడు.

"యా..ఁ అది కూడా ఫార్మాలిటీకే" నీరసంగా అంది.

"నేను చెబితే నువ్వెలా తీసుకుంటావో తెలియదు. అందుకే నీతో ఎప్పుడూ చెప్పలేదు. అభినవ్ మీ యింట్లో కొద్దిరోజులు ఉన్నాడని, ఆ విషయంగా అతని ఫియాన్సీ నీ విషయం పర్సనల్‌గా తీసుకుందని అనుకుంటున్నారు. నేనుగా నీకీ విషయం చెప్పదలచుకోలేదు. కానీ, నీ మీద నీకు కాన్ఫిడెన్స్ తగ్గకూడదని యివాళ చెప్పాల్సి వచ్చింది.

నాకు నీ మీద పూర్తి నమ్మకం వుంది. నువ్వు నా ప్రపోజల్‌కి "యస్" అంటే, నీ ప్రాబ్లమ్స్ అన్ని నా నెత్తిన పెట్టినట్టే అనుకోవచ్చు. 'నో' అన్నా ఫ్రెండ్‌గా ఎంతవరకూ సాయం అందించగలనో అంతవరకూ అందిస్తాను."

మనసులో మాట బయటపెట్టాడు.

"థాంక్యూ! సారంగ్ కానీ నేను యిప్పుడు పెళ్ళికి రెడీగా లేను. అదే నా జవాబు. నిన్ను ఎవరైనా వద్దంటే అది వాళ్ళ మూర్ఖత్వమే అవుతుంది. ప్లీజ్. నా కోసం నువ్వు వెయిట్ చెయ్యొద్దు" చేతిగోళ్ళు చూసుకుంటూ నెమ్మదిగా చెప్పింది.

"ఫర్వాలేదు. కానీ నేను చెప్పింది గుర్తుంచుకో. నీకే హెల్ప్ కావాలన్నా సంకోచం లేకుండా నన్ను అడగొచ్చు" మళ్ళీ చెప్పి, కుర్చీలో నుంచి లేచాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments